

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 721/2014-21

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 10. decembra 2014 predbežne prerokoval sťažnosť [REDACTED], [REDACTED] zastúpeného advokátom JUDr. Stanislavom Rojkom, Železničná 90/12, Považská Bystrica, ktorou namieta porušenie svojho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky v spojení s čl. 1, čl. 2 ods. 2, čl. 7 ods. 5 a čl. 144 Ústavy Slovenskej republiky rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 5 Sžo 46/2012 z 30. mája 2013 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť [REDACTED] o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 10. októbra 2013 doručená sťažnosť [REDAKOVANÉ] (ďalej len „sťažovateľ“), ktorou namieta porušenie svojho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) v spojení s čl. 1, čl. 2 ods. 2, čl. 7 ods. 5 a čl. 144 ústavy rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) sp. zn. 5 Sžo 46/2012 z 30. mája 2013 (ďalej aj „napadnutý rozsudok“).

Zo sťažnosti vyplýva, že sťažovateľ bol personálnym rozkazom ministra vnútra Slovenskej republiky (ďalej len „minister“) č. 604 z 8. decembra 2003 prepustený zo služobného pomeru príslušníka Policajného zboru. Rozklad sťažovateľa proti tomuto rozhodnutiu minister rozhodnutím č. KM-31/PK-2004 z 1. marca 2004 ako nedôvodný zamietol. Po zrušení tohto rozhodnutia ministra rozsudkom najvyššieho súdu sp. zn. 3 SŽ 38/2004 z 2. júna 2005 vydal minister rozhodnutie o rozklade č. KM-118/PK-05 z 15. novembra 2005, ktorým rozklad proti personálnemu rozkazu ministra č. 604 opätovne ako nedôvodný zamietol. Keďže aj toto v poradí druhé rozhodnutie o rozklade sťažovateľa bolo zrušené rozsudkom Krajského súdu v Bratislave (ďalej len „krajský súd“) č. k. 1 S 105/06-50 z 13. februára 2009 potvrdeným rozsudkom najvyššieho súdu sp. zn. 8 Sžo 163/2009 z 1. júla 2010, vydal minister 1. októbra 2010 v poradí tretie rozhodnutie o rozklade č. SLV-PS-PK-103/2010, ktorým rozklad proti personálnemu rozkazu ministra po tretíkrát zamietol ako nedôvodný. O tomto rozhodnutí ministra rozhodol v správnom súdnictve krajský súd rozsudkom č. k. 3 S 343/2010-40 z 22. mája 2012, ktorým napadnuté rozhodnutie ministra č. SLV-PS-PK-103/2010 zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie, avšak najvyšší súd v konaní o odvolaní proti rozsudku krajského súdu č. k. 3 S 343/2010-40 z 22. mája 2012 zmenil napadnutým rozsudkom tak, že žalobu zamietol.

K namietanému porušeniu ním označeného základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a ďalších článkov ústavy čl. 1, čl. 2 ods. 2, čl. 7 ods. 5 a čl. 144 sťažovateľ vo svojej argumentácii uvádza, že najvyšší súd

napadnutým rozsudkom rozhodol odlišne ako v predchádzajúcom období rozhodol krajský súd a najvyšší súd, a to bez toho, aby v jeho prípade došlo k zmene skutkového a právneho stavu. Napadnutým rozsudkom mal najvyšší súd v rozpore so znením § 250j ods. 7 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „OSP“) porušiť princíp právnej istoty, rozhodnúť nesprávne a nezákonne bez toho, aby sa vysporiadal s dovtedajšou právnou argumentáciou vyslovenou právoplatnými súdnymi rozhodnutiami.

V sťažnosti ďalej podrobne rozoberá právne posúdenie svojho prípadu podľa ustanovení zákona č. 73/1998 Z. z. o štátnej službe príslušníkov Policajného zboru, Slovenskej informačnej služby, Zboru väzenskej a justičnej stráže Slovenskej republiky a Železničnej polície v znení neskorších predpisov (§ 3, § 4, § 192 ods. 1, 3 a 5, § 254 ods. 3), a prípadne aj podľa interného nariadenia ministra č. 25/2001, pričom namieta ich nesprávnu aplikáciu najvyšším súdom, čím napadnutý rozsudok dáva do súvislosti aj s porušením čl. 46 ods. 1 ústavy. Zároveň uvádza, že *„porušenie viazanosti správneho orgánu súdnym rozhodnutím nemôže zakladať právne relevantný nárok účastníka konania, v danom prípade Ministerstva vnútra SR na započatie ďalších konaní, čím dochádza k prelomeniu zásady viazanosti právoplatnými a vykonateľnými rozhodnutiami“*, a tým aj k stavu právnej neistoty.

Vo vzťahu k namietaným prieťahom v súdnom konaní sťažovateľ poukazuje na zdĺhavosť celého konania, ktoré od decembra 2003 trvá už 10 rokov, v dôsledku čoho sa právo ako také stáva *„iluzórnym“*. Neukončenie konania v období dosahujúcom takmer 10 rokov považuje za zjavné porušenie čl. 48 ods. 2 ústavy a s prihliadnutím na vzniknutú ujmu sa domáha aj primeraného finančného zadosťučinenia v zmysle čl. 127 ods. 3 ústavy. Keďže sťažovateľ tvrdí, že v dôsledku trvania dlhodobých prieťahov v konaní si nemôže dlhodobo usporiadať svoje majetkové pomery a zabezpečiť si základné existenčné potreby, požaduje ako finančné zadosťučinenie zaplataenie sumy 6 000 €.

Na základe uvedeného sťažovateľ navrhuje ústavnému súdu vydať takéto rozhodnutie:

„Najvyšší súd SR v konaní 5Sžo 46/2012 rozsudkom zo dňa 30. 5. 2013... porušil ústavné právo sťažovateľa [REDAKOVANÉ], aby sa jeho vec o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia Ministerstva vnútra SR prerokovala bez zbytočných prieťahov v súlade so zákonom... čím došlo k porušeniu práva zaručeného v čl. 1., čl. 2 ods. 2/, čl. 7 ods. 5/, čl. 48 ods. 2/, čl. 144 Ústavy SR.

Rozsudok NS SR 5Sžo 46/2012 zo dňa 30. 5. 2013 sa zrušuje a vec vracia Najvyššiemu súdu SR na nové prejednanie a rozhodnutie.

Sťažovateľovi [REDAKOVANÉ] súd priznáva primerané finančné zadosťučinenie v sume 6 000,- € tak, že túto čiastku... vyplatí sťažovateľovi [REDAKOVANÉ] [REDAKOVANÉ] Ministerstvo vnútra...

Súd priznáva náhradu trov právneho zastúpenia v sume 524,69 € s DPH sťažovateľovi [REDAKOVANÉ], ktorú je povinný Ministerstvo vnútra SR zaplatiť sťažovateľovi k rukám jeho právneho zástupcu JUDr. Stanislava Rojku...“

II.

V zmysle čl. 127 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak.

Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto

ustanovenia návrhy vo veciach, na ktorých prerokovanie nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

O zjavne neopodstatnený návrh ide vtedy, ak ústavný súd pri jeho predbežnom prerokovaní nezistí žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jeho prijatí na ďalšie konanie (I. ÚS 66/98). V zmysle konštantnej judikatúry ústavného súdu je dôvodom na odmietnutie návrhu pre jeho zjavnú neopodstatnenosť aj absencia priamej súvislosti medzi označeným základným právom alebo slobodou na jednej strane a namietaným konaním alebo iným zásahom do takéhoto práva alebo slobody na strane druhej. Inými slovami, ak ústavný súd nezistí relevantnú súvislosť medzi namietaným postupom orgánu štátu a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých navrhovateľ namieta, vysloví zjavnú neopodstatnenosť sťažnosti a túto odmietne (obdobne napr. III. ÚS 263/03, II. ÚS 98/06, III. ÚS 300/06).

Ústavný súd považuje za potrebné zdôrazniť, že podľa § 20 ods. 3 zákona o ústavnom súde je viazaný návrhom sťažovateľa, ktorý je v tomto prípade zastúpený kvalifikovaným právnym zástupcom. Viazanosť ústavného súdu návrhom na začatie konania sa prejavuje predovšetkým vo viazanosti petitom návrhu, teda tou časťou sťažnosti (v konaní podľa čl. 127 ústavy), v ktorej sťažovateľ špecifikuje, akého rozhodnutia sa od ústavného súdu domáha (§ 20 ods. 1 zákona o ústavnom súde), čím zároveň vymedzí predmet konania pred ústavným súdom z hľadiska požiadavky na poskytnutie ústavnej ochrany. Vzhľadom na uvedené môže ústavný súd rozhodovať len o tom, čoho sa sťažovateľ domáha v petite svojej sťažnosti, a vo vzťahu k tomu subjektu, ktorý označil za porušovateľa svojich práv. Preto tvrdenie o porušení čl. 46 ods. 1 dohovoru a nesprávnom výklade relevantných právnych noriem použitých najvyšším súdom v sťažovateľovom prípade, ktoré obsahuje text sťažnosti mimo jej petitu, je v súlade s doterajšou judikatúrou ústavného súdu potrebné považovať iba

za súčasť argumentácie sťažovateľa (m. m. III. ÚS 149/04, II. ÚS 65/07, III. ÚS 56/2012, III. ÚS 429/2014).

V zmysle aplikácie už uvedeného ústavný súd z petitu sťažnosti zistil, že sa ním sťažovateľ domáha preskúmania namietaného porušenia základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov zaručeného čl. 48 ods. 2 ústavy rozsudkom najvyššieho súdu sp. zn. 5 Sžo/46/2012 z 30. mája 2013 a nadväzne k tomu aj porušenia ďalších článkov ústavy (čl. 1, čl. 2 ods. 2, čl. 7 ods. 5 a čl. 144 ústavy), ktoré v petite sťažnosti uvádza.

Zjavná neopodstatnenosť sťažnosti namietajúcej porušenie základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy (prípadne základného práva na prejednanie veci v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd) môže vyplývať aj z toho, že porušenie uvedeného práva sa namieta v takom konaní pred všeobecným súdom, v ktorom už bolo pred podaním sťažnosti podľa čl. 127 ods. 1 ústavy meritórne rozhodnuté (m. m. II. ÚS 184/06, III. ÚS 316/2010, III. ÚS 334/2013).

Podľa ustálenej judikatúry ústavného súdu (napr. III. ÚS 20/00, II. ÚS 12/01, IV. ÚS 37/02, III. ÚS 172/05) sa ochrana základnému právu na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov poskytuje v konaní pred ústavným súdom len vtedy, ak v čase uplatnenia tejto ochrany porušenie základného práva označenými orgánmi verejnej moci ešte trvalo. Ak v čase, keď bola sťažnosť doručená ústavnému súdu, už nedochádza k porušovaniu označeného základného práva, ústavný súd sťažnosť zásadne odmietne ako zjavne neopodstatnenú (§ 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde). Vychádza pri tom z toho, že účelom práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov je odstránenie stavu právnej neistoty, v ktorej sa nachádza osoba domáhajúca sa rozhodnutia orgánu verejnej moci. K odstráneniu právnej neistoty dochádza právoplatným rozhodnutím vo veci.

V súvislosti s uvedeným ústavný súd opakovane judikoval, že jednou zo základných pojmových náležitostí sťažnosti podľa čl. 127 ods. 1 ústavy je v prípadoch, keď sa ňou namieta porušenie základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov, to, že

musí smerovať proti aktuálnemu a trvajúcemu zásahu orgánov verejnej moci do základných práv sťažovateľa. Uvedený názor vychádza zo skutočnosti, že táto sťažnosť zohráva preventívnu funkciu, a to ako účinný prostriedok na to, aby sa predišlo zásahu do základných práv, a v prípade, že už k zásahu došlo, aby sa v porušovaní týchto práv ďalej nepokračovalo (napr. IV. ÚS 104/03, IV. ÚS 215/07, III. ÚS 305/07).

Z obsahu sťažnosti namietajúcej v podstate výsledok súdneho konania o správnej žalobe sťažovateľa, t. j. napadnutý rozsudok najvyššieho súdu, proti ktorému nie je opravný prostriedok prípustný (§ 246c ods. 1 tretia veta OSP), vyplýva, že toto konanie bolo meritórne skončené 30. mája 2013. Ústavný súd ďalej dopytom na krajskom súde zistil, že napadnutý rozsudok najvyššieho súdu nadobudol právoplatnosť 12. augusta 2013. Sťažnosť však bola ústavnému súdu doručená až 10. októbra 2013, teda v čase, keď už najvyšší súd vo veci nekonal a spis ani nemal vo svojej dispozícii, keďže bol ešte 3. júla 2013 vrátený krajskému súdu, o čom svedčí podacia pečiatka krajského súdu na sťažovateľom doloženej kópii napadnutého rozsudku.

Vzhľadom na nadobudnutie právoplatnosti rozsudku najvyššieho súdu sp. zn. 5 Sžo/46/2012 z 30. mája 2013 ešte pred podaním sťažnosti ústavnému súdu (12. augusta 2013) nemôže už dochádzať k porušovaniu práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, a preto je potrebné v tejto časti považovať sťažnosť za zjavne neopodstatnenú.

Sťažovateľ sa ďalej domáhal vyslovenia porušenia čl. 1 ods. 1, čl. 2 ods. 2, čl. 7 ods. 5 a čl. 144 ústavy, vo vzťahu ku ktorým aj v petite sťažnosti uvádza princípy, ako sú právna istota, predvídateľnosť súdnych rozhodnutí, povinnosť štátnych orgánov konať na základe ústavy, v jej medziach a v rozsahu a spôsobom, ktorý ustanoví zákon, či viazanosť súdnymi rozhodnutiami. Vo vzťahu k uvedenému ústavný súd v zhode so svojou doterajšou judikatúrou zdôrazňuje, že tieto články ústavy neobsahujú garanciu konkrétneho základného práva a slobody (napr. III. ÚS 541/2014). V prípade sťažnosti podľa čl. 127 ods. 1 ústavy však ústavný súd rozhoduje vždy len o porušení konkrétneho základného

práva alebo slobody zakotveného v druhej hlave ústavy, prípadne práva zaručeného medzinárodnými zmluvami o ochrane ľudských práv a základných slobôd a porušenie iného článku ústavy možno podaním individuálnej sťažnosti podľa čl. 127 ods. 1 ústavy namietať len v spojení s namietaným porušením už konkrétne označeného základného práva alebo slobody (obdobne napr. II. ÚS 167/04, III. ÚS 300/06, III. ÚS 224/08). Keďže namietané porušenie základného práva sťažovateľom v petite sťažnosti (čl. 48 ods. 2 ústavy) zistené nebolo, nie

je možné ani vysloviť záver o porušení čl. 1 ods. 1, čl. 2 ods. 2, čl. 7 ods. 5 a čl. 144 ústavy, ako sa toho v petite sťažnosti sťažovateľ domáha.

Z uvedených dôvodov dospel ústavný súd k záveru o absencii príčinnej súvislosti medzi sťažovateľom označeným základným právom, ako aj ďalších ním označených ustanovení ústavy a napadnutým rozsudkom najvyššieho súdu (resp. postupom, ktorý jeho vydaniu predchádzal), a preto bolo podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde potrebné jeho sťažnosť ako zjavne neopodstatnenú odmietnuť.

Vzhľadom na odmietnutie sťažnosti ako celku rozhodovanie o ďalších procesných návrhoch sťažovateľa v danej veci stratilo opodstatnenie, preto sa nimi ústavný súd už nezaoberal.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 10. decembra 2014